

Sygn. akt VI Ka 439/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2023r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

przewodniczący – sędzia Daniel Strzelecki

protokolant Agnieszka Telega

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze Mariusza Rybaka

po rozpoznaniu w dniach 6 października 2022r., 7 listopada 2022r., 12 grudnia 2022r., 19 stycznia 2022r.

sprawy S. Ł. ur. (...) w J.

s. S., T. z domu C.

oskarżonego z art. 284§2 k.k. i innych

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 13 maja 2022 r. sygn. akt II K 935/19

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. Ł. w ten sposób, że uniewinnia go od popełnienia obu przypisanych mu czynów;

II. na podstawie art. 230§2 k.p.k. zwraca pokrzywdzonemu M. P. dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...);

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. F. B. kwotę 1653,12zł w tym 309,12zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 439/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku.	1		

Podać liczbę załączników:		
CZEŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 13 maja 2022r. w sprawie sygn. akt II K 935/19.		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca oskarżonego		
# oskarżony albo skazany w sprawie o		

wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	S. Ł.	Sprawstwo i zawinienie oskarżonego w	Wyjaśnienia oskarżonego S. Ł. k. 634-635,		

zakresie obu zarzuconych mu czynów.	638, jak i z akt Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie sygn. akt III K 153/18 k. 889-906, 1271, 1847-1848, 2141, 2314; Zeznania M. P. k. 610-612; Zeznania D. K. k. 613-614; Zeznania M. W. k. 614-615; Zeznania Ł. J. k. 636-637, jak i z akt Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie sygn. akt III K 153/18 k. 1400, 1401, 1571, 2160, 2312; Zeznania W. W. k. 637-638; Informacja z portalu NOE-SAD k. 622; Pismo Starostwa Powiatowego w J. z dnia 21 listopada 2022r. k. 626; Pismo Urzędu Miasta w J. z dnia 29 grudnia 2022r. k. 647; Oświadczenie K. Ł. z dnia 1 września 2016r. k. 648;
-------------------------------------	---

			Protokół zdawczo – odbiorczy z dnia 21 września 2016r. k. 649-650.	
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.	Dowody opisane w rubryce 2.1.2.	Podczas rozprawy apelacyjnej oskarżony S. Ł. składał wyjaśnienia, a ponadto Sąd Odwoławczy ponownie przesłuchał świadków M. P., D. K., M. W., Ł. J., W. W., jak również odebrał zeznania także od A. W.. Wszystkie te czynności procesowe zostały przedsięwzięte w celu weryfikacji poprawności dokonanej przez Sąd I instancji oceny zgromadzonego		

w sprawie
materiału
dowodowego.

Wyjaśnienia
oskarżonego
złożone na tym
etapie
postępowania
zasadniczo
zasługiwały na
przydanie im
waloru
wiarygodności,
zaś spośród
wskazanych
świadków na
wiarę
zasługiwały
zeznania M. P.
i D. K.. Gdy
zaś chodziło o
depozycje M. W.,
W. W. i A. W.
to ich relacje
częściowo tylko
odpowiadały
faktycznie
zaistniałym
zdarzeniom,
natomiast
niemal w całości
niewiarygodne
były zeznania Ł.
J..

Nie budziły
natomiast
żadnych
wątpliwości co
do
wiarygodności
dane zawarte w
uzyskanych w
toku
postępowania
odwoławczego
dokumentach.
Zostały one
bowiem

		<p>sporządzone przez organy samorządu terytorialnego w zakresie służących im kompetencji.</p> <p>Szczegółowa ocena dowodów zostanie przeprowadzona w części motywacyjnej niniejszego uzasadnienia.</p>	
<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	-----	-----	-----
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			

Lp.	Zarzut		
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego S. Ł. – adw. F. B.:</p> <p>I. co do czynu opisanego w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku:</p> <p>1. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci:</p> <p>a) zeznań świadka M. P. poprzez uznanie, że oskarżony dokonał przywłaszczenia powierzonego mu przez pokrzywdzonego samochodu marki A. (...) rocznik 2003 nr VIN (...), podczas gdy świadek („pokrzywdzony”) zarówno w postępowaniu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

toczącym się przed uchYLENIEM sprawy do ponownego rozpoznania pod sygn. akt II K 792/18, jak i w postępowaniu, którego dotyczy apelacja konsekwentnie utrzymywał, że przedmiotowe auto powierzył wraz z dokumentami i kompletem kluczy Ł.J.;

b) wyjaśnień oskarżonego S. Ł. poprzez odmowę przyznania im waloru wiarygodności w zakresie w jakim twierdził, że przywłaszczenia samochodu marki A. (...) rocznik 2003 nr VIN (...) dokonał Ł. J., w sytuacji gdy wersję tę potwierdził pokrzywdzony M. P.;

c) zeznań świadka D. K. poprzez uznanie, że oskarżony dokonał przywłaszczenia powierzonego mu przez pokrzywdzonego

samochodu
marki A. (...) rocznik 2003
nr VIN (...),
podczas gdy
nie był on
bezpośrednio
obecny podczas
powierzenia
samochodu
przez
pokrzywdzonego
w dniu 23
sierpnia 2016r.,
a zeznania jego
stoją w
sprzeczności z
zeznaniem
pokrzywdzonego
M. P. i
wyjaśnieniami
oskarżonego S.
Ł., którzy
twierdzili, że
pokrzywdzony
samochód
przekazał Ł. J.;

d) zeznań
świadka W. W.
poprzez
pominięcie ich
w zakresie w
jakim świadek
wskazywał, że
samochód marki
A. (...) rocznik
2003 nr VIN (...)
poleciał mu do
sprzedania Ł. J.
oraz w zakresie,
w jakim wskazał,
że Ł. J. korzystał
i dysponował
tym
samochodem
pomimo faktu,
iż nie był jego
właścicielem, co
potwierdziło

	wersję, że przedmiotowe auto została przywłaszczone przez Ł. J., a nie oskarżonego.		
<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mogący mieć wpływ na jego treść poprzez uznanie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu określonego w art. 284§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że samochód marki A. (...) rocznik 2003 nr VIN (...) został przywłaszczony przez Ł. J..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>II. co do czynu opisanego w pkt. 2 części dyspozytywnej wyroku:</p> <p>1. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

treść wyroku,
tj. art. 7
k.p.k. poprzez
dokonanie
dowolnej, a
nie swobodnej
oceny
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego w
postaci:

a) zeznań
świadka W. W.,
M. W., J. W. oraz
opinii biegłego
z zakresu badań
porównawczych
z dnia 21
grudnia 2018r.
poprzez uznanie,
iż wynika z nich,
że samochód
marki A. ...
W. W. nabył
od oskarżonego,
który wcześniej
przedmiotowe
auto miał
przywłaszczyć
od
pokrzywdzonego,
podczas gdy z
opinii biegłego
z zakresu badań
porównawczych
wynika, że na
umowie kupna
– sprzedaży w
pozycji
sprzedający nie
podpisał się
oskarżony, a
nieustalona
osoba, która
wypełniła treść
umowy;

<p>b) umowy sprzedaży samochodu marki A. .... z dnia 12 marca 2017r. oraz zeznań świadków W. W. i M. W. poprzez uznanie, że umowa przedłożona przez W. W. przedłożona do Starostwa Powiatowego w L. została napisana w późniejszym okresie na podstawie umowy zawartej i podpisanej przez oskarżonego, podczas gdy okoliczność ta nie została przez świadków wskazana, wręcz przeciwnie W. W. podczas rozprawy w dniu 20 listopada 2019r. zaprzeczał, aby umowa była przepisywana;</p>		
<p>3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mogący mieć wpływ na jego treść poprzez uznanie, że</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu określonego w art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że samochód marki A. (...) rocznik 2003 nr VIN (...) został zaoficerowany do sprzedaży W. W. przez Ł. J..</p>		
<p>III. obraza przepisów prawa materialnego, tj. §17 ust. 2 i 3 w zw. z §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy obrońca w mowie końcowej złożył wniosek o przyznanie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>kosztów obrony wraz z oświadczeniem, że koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzuty wyartykułowane w wywiedzionej przez adw. F. B. – obrońcę oskarżonego S. Ł. apelacji zasługiwały zasadniczo na uwzględnienie z tym zastrzeżeniem, że skoro postanowieniem z dnia 13 czerwca 2022r. Sąd Rejonowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego kwotę 2.273,04zł w tym 425,04zł podatku od towarów i usług, tytułem kosztów obrony</p>	

**udzielonej
oskarżonemu
z urzędu, to
zarzut z pkt.
III jego
środka
odwoławczego
okazał się
bezprzedmiotowy.**

**Apelacja
oskarżonego
nie zawierała
natomiast
zarzutów i
wniosków,
natomiast
wyrażała jego
niezadowolenie
z zapadłej
decyzji w
postaci
wyroku
skazującego,
które, co
zostanie
omówione
przy okazji
omawiania
zarzutów
wysłowionych
przez jego
obrońcę, było
uzasadnione.**

**Zarzuty z
pkt. I oraz
II apelacji
obrońcy
wskazywały
na naruszenie
przez Sąd
Rejonowy
przepisu
karnoprosesowego,
tj. art. 7 k.p.k.
wyznaczającego
standardy
oceny
dowodów i w**

**konsekwencji
doprowadzić
miały do
poczynienia
błędnych
ustaleń
faktycznych,
które legły
u podstaw
przypisania
S. Ł. obu
poddanych
osądowi
przestępstw.
Wszystkie te
kwestie
podlegały
zatem
łącznemu
omówieniu w
kontekście
każdego
przypisanego
oskarżonemu
występku, a
to dlatego,
że skarżący
niejako
kaskadowo
zarzucił
zaskarżonemu
wyrokowi, iż
błędne
ustalenia
faktyczne,
zgodnie z
którymi
oskarżony
popęłił te
przestępstwa,
były prostym
następstwem
dowolnie
przeprowadzonej
oceny
zgromadzonych
w sprawie
dowodów.**

Ad. I.

*Zarzuty
opisane w
pkt. I apelacji
odnosiły się
do
rozstrzygnięcia
o
odpowiedzialności
karnej S. Ł.
za występki
zakwalifikowany
przez
oskarżyciela
według art.
284§2 k.k. w
zw. z art. 64§1
k.k. Zasadnie
skarżący
wywiódł, że
wbrew
stanowisku
wyrażonemu
w pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku,
zgromadzony
w badanej
sprawie
materiał
dowodowy
nie dawał
podstaw do
przypisania
S. Ł.
popętnienia
tego
przestępstwa.
Wobec braku
dowodów
świadczących
jednoznacznie
o tym, że
oskarżony
dopuścił się
realizacji
znamion*

**ustawowych
analizowanego
występku,
należało ze
szczególną
wnikliwością
przeanalizować
zgromadzony
materiał
dowodowy.
Takiej analizy
Sąd meriti
jednakowoż
nie
przeprowadził,
choć
zakres
przeprowadzonego
przez tenże
Sąd
postępowania
dowodowego
zasługiwał na
uznanie.**

**Przystępując
w kontekście
tych zarzutów
do kontroli
dokonanej
przez Sąd
meriti oceny
dowodów i
opartych nań
ustaleń
faktycznych,
wskazać
należało, że
w pisemnym
zawiadomieniu
o popełnieniu
przestępstwa
z dnia 22
stycznia
2018r. /k. 1/,
które
zainicjowało
niniejsze
postępowanie,
M. P.**

podniósł, że S. Ł. sprzedał mu w dniu 16 sierpnia 2016r. pojazd marki A. (...) za kwotę 20.000zł, przy czym zastrzegł, że roszczenie oskarżonego o zapłatę ceny potrącono z wzajemnym roszczeniem pokrzywdzonego wynikającym z niespłacenia przez oskarżonego pożyczki w kwocie 20.000zł, która została zaciągnięta w 2016r. Tymczasem M. P. składając zeznania konsekwentnie wskazywał, że żadnej pożyczki S. Ł. nie udzielał podając przy tym, że faktycznym sprzedawcą samochodu był Ł. J. i że to wobec niego służyła mu wierzytelność z tytułu udzielonej pożyczki w w/w kwocie. Bezspornie

zatem to M.
P. i Ł. J.
dokonali przy
sprzedaży
samochodu
potrącenia
wzajemnie
służących im
wierzytelności
pieniężnych.
Dodać
również
należało, że w
dokumentującej
sprzedaż
pojazdu
umowie z
dnia 16
sierpnia
2016r. także
nie
wspomniano,
jakoby była
ona
powiązana z
pożyczką, zaś
udzielenie
samej
pożyczki
także nie
zostało
stwierdzone
w formie
pisemnej. Co
więcej, w
analizowanym
okresie Ł. J.
i M. P.
kooperowali
ze sobą na
gruncie
obrotu
samochodami
sprowadzanymi
przez tego
pierwszego z
Niemiec i
właśnie na
kanwie tej
współpracy

*doszło
również do
zawarcia
ustnej umowy
pożyczki.*

*Jakkolwiek
okoliczności
te nie miały
pierwszoplanowego
znaczenia dla
prawnokarnej
oceny
poddanego
osądowi
przestępstwa
przywłaszczenia,
bowiem
odnosiły się
do
okoliczności
sprzedaży M.
P. pojazdu,
na podstawie
której to
czynności
cywilnoprawnej
stał się
właścicielem
tej
ruchomości i
wszedł w
jednocześnie
w jej
posiadanie.*

*Na
prawnokarną
ocenę
zachowania
przypisanego
oskarżonemu
w pkt. I części
wstępnej
zaskarżonego
wyroku
wpływało
natomiast
pośrednio to,
że w
zawiadomieniu*

**o popełnieniu
przestępstwa
M. P. nie
nadmienił
nawet, że w
istocie pojazd
ten użyczył
w dniu 23
sierpnia
2016r. Ł. J.,
nie zaś S. Ł..
W
dokumencie
tym o tej
pierwszej
osobie w
ogóle nie było
mowy, zaś
w pierwszych
chronologicznie
zeznaniach M.
P. /k. 9/
wskazał on,
że S. Ł. przy
użyczeniu
pojazdu
jedynie jako
kierowca
towarzyszył
Ł. J.,
wywodząc
przy tym, że
oskarżony nie
miał prawa
jazdy. W
dalszych
relacjach M.
P. wskazywał
natomiast z
coraz
mniejszą
stanowczością
na udział S.
Ł. zarówno
w sprzedaży,
jak i
użyczeniu
pojazdu /
k. 132/, aby
ostatecznie**

zastrzec już
całkowicie
jednoznacznie,
że przy
sprzedaży
samochodu
występował
on wyłącznie
jako „słup” Ł.
J. /k. 132, 235,
610-611/, a
przy
użyczeniu nie
był w ogóle
obecny /k.
611/.

Doprecyzowując
ten wywód
podnieść
należało, że o
pierwszoplanowym
udziale Ł.
J. w tym
użyczeniu M.
P. zeznał
dopiero na
rozprawie /k.
132/
wskazując,
„(...) i nie ten
pan
(oskarżony –
dopisek S.O.)
tylko jego
kolega
pożyczył ode
mnie ten
samochód na
jeden dzień
(...)”, zaś
kilka zdań
dalej
nadmienił, że
również przy
kupowaniu
tego
samochodu S.
Ł. był w
towarzystwie
Ł. J.. Na

**rozprawie
odwoławczej
przeprowadzonej
w dniu 7
listopada
2022r.**

**pokrzywdzony
stanowczo zaś
podnosił, że
oskarżonego
przy tej
czynności w
ogóle nie było
i nawet
umotywował
to swoje
stanowisko.**

**Wskazał
przecież, że
utrzymując
wcześniej, iż
S. Ł. miał
mu sprzedać
samochód
marki A. (...)
i wziąć je
w użyczenie,
dążył do tego,
aby jego
zeznania
korelowały z
zapisami
umowy
sprzedaży
datowanej na
16 sierpnia
2016r. To
wyjaśnienie
przynajmniej
w swojej
logicznej
wymowie
było
zrozumiałe.**

**Co więcej, w
zawiadomieniu
o popełnieniu
przestępstwa
M. P. wskazał,**

*że na krótki
czas użyzył
S. Ł.
samochód
marki A. (...),
aby w
zeznaniach w
toku
dochodzenia
podać, że nie
został
określony
termin
zwrotu
samochodu.
Tymczasem w
początkowej
fazie
postępowania
rozpoznawczego
przeprowadzonego
przed
uchyleniem
wyroku
uniewinnającego
wskazał on,
że użyczenie
miało być
jednodniowe,
czy być
kwestią
jednego,
dwóch dni.
Należało też
dostrzec, że w
zawiadomieniu
wskazał, że
wielokrotnie
wzywał
oskarżonego
do zwrotu
pojazdu, a
zeznając w
dochodzeniu
podał, że
przez kilka
tygodni był
z nim w
kontakcie i że
potem*

oskarżony przestał od niego odbierać telefony, dodając, że nie mógł też zastać go w domu.

Tymczasem na rozprawie w dniu 25 października 2018r. /k. 132/ wywiódł, że w sprawie zwrotu samochodu kontaktował się z oboma tymi mężczyznami, aby podczas kolejnego jego przesłuchania k. 235/ zastrzec, że nigdy nie udało się mu nawiązać w tej sprawie kontaktu, czy to z S. Ł., czy Ł. J.. Podczas ostatniego chronologicznie przesłuchania podał on natomiast, że skoro nie używał pojazdu oskarżonemu, to nie miał żadnego interesu w tym, aby się z nim kontaktować

**w sprawie
jego zwrotu /
k. 611/.**

Sąd meriti
te wszystkie
uwarunkowania
dotyczące
zeznań M. P.
zbagatelizował, a
przecież
niekonsekwencja
w jego
depozycjach była
aż nad wyraz
dostrzegalna. Na
jakiej podstawie
M. P. wskazał
podczas
pierwszego
przesłuchania na
rozprawie /k.
132/ „(...) śmiem
twierdzić, że
ten pan, który
jest na ławie
oskarżonych był
przysłowiowym
słupem Pana J.,
jeżeli chodzi o
ten konkretny
samochód”,
także Sąd ten nie
przeanalizował.
Tymczasem
zeznania M. P.
złożone podczas
tego jego
przesłuchania,
że udzielił
niepotwierdzonej
pisemnie
pożyczki Ł. J. i
że to on dążąc
do uregulowania
tego
zobowiązania
przyprowadził S.
Ł., który
wyłącznie

podpisał umowę sprzedaży pojazdu, pozwalały stwierdzić, że udział oskarżonego w tej transakcji był wyłącznie formalny. To wyjaśnienie było wiarygodne w kontekście całych przeprowadzonych już rozważań także dlatego, że na tej samej rozprawie /k. 135/ M. P. podniósł, że znany mu D. K. przekazał mu „(...) że osoby, które poprzednio zeznawali (W. W. i M. W. – dopisek S.O.) kupili ten samochód od pana, który ma ksywę J.”. Dodając, że nie złożył zawiadomienia o przestępstwie od razu po ujawnieniu należącego doń samochodu w komisie samochodowym z uwagi na to, że Ł. J. pochodził ze środowiska przestępczego i mógł się go obawiać, wytłumaczył

jednocześnie tę zwłokę, jak i to dlaczego w zawiadomieniu wskazał na S. Ł.. Było to symptomatyczne wyznaczenie w kontekście ewentualnej jego odpowiedzialności za występki stypizowany w art. 234 k.k., bowiem przyznał on, że zawiadomienie złożył wobec osoby, która nie popełniła analizowanego przestępstwa.

Do okoliczności tej M. P. w sposób bardziej szczegółowy odniósł się na rozprawie przeprowadzonej w dniu 20 listopada 2019r. /k. 234/ wskazując, że o tym, iż to Ł. J. sprzedał pojazd W. W. dowiedział się od bliżej nieustalonych osób trzecich, które prowadziły rozmowę w autosalonie D.. Co więcej zastrzegł, że w terminie 7 dni poda dane i miejsca zamieszkania

tych osób, czego jednakże nie uczynił.

Tymczasem składając zeznania po raz ostatni, co miało miejsce na rozprawie odwoławczej przeprowadzonej w dniu 7 listopada 2022r., podał, że o tym, iż pojazd ten do sprzedaży oferował w tym komisie właśnie Ł. J. dowiedział się także od J. W., który będąc wujkiem W. W. wykonywał w komisie D. różnego rodzaju czynności w oparciu o umowy cywilnoprawne.

Należało też wskazać, że chociaż M. P. zeznał, iż stanowiący jego własność samochód osobowy już w okresie wakacyjnym 2017r. dostrzegł w komisie samochodowym D. K. jako oferowany do sprzedaży, jak i że uzyskał wtedy od niego informację, że został on tam

wstawiony przez inną osobę niż S. Ł., to zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wystosował dopiero w dniu 22 stycznia 2018r., zaś sprawstwo skierował na oskarżonego. Tymczasem już z pierwszych zeznań D. K. /k. 14/ wynikało, że przekazał on M. P. informację o osobie, która ten pojazd oferowała wówczas do sprzedaży w komisie, a to o W. W.. D. K. zaznaczył ponadto, że znał M. W. - ojca W. W. – dodając, że dał M. P. nawet nr telefonu do M. W. w celu wyjaśnienia między nimi okoliczności zaistniałej kontrowersji. Symptomatyczne było też to, że pojazd miał zostać z komisju wycofany właśnie w styczniu 2018r., a więc w czasie, w którym M. P. zdecydował się złożyć pisemne zawiadomienie o

popelnieniu
przestępstwa.

Podsumowując
zatem te
rozważania
godziło się
podnieść, że
okoliczności
odnoszące się
finansowych
rozliczeń
pomiędzy M. P. i
Ł. J. nie znalazły
jednoznacznego
dowodowego
umocowania w
formie pisemnej,
zaś sama umowa
sprzedaży
pokrzywdzonemu
samochodu
marki A. (...)
została zawarta
przez S. Ł.
pomimo tego, że
nie był jego
rzeczywistym
właścicielem,
bowiem
figurował
jedynie w
dokumentach
pojazdu jako
jego dysponent,
a powiązania
łączące tego
ostatniego z Ł. J.
miały
ewidentnie
przestępczy
charakter, co
wszakże
wynikało z
dowodów
zgromadzonych
w sprawie Sądu
Okręgowego w
Jeleniej Górze o
sygn. akt III K

153/18. W tych uwarunkowaniach dowodowych, jak i wobec tego, że zeznania M. P. były niekonsekwentne, Sąd meriti powinien był ocenić zgromadzony materiał ze szczególną wnikliwością. Zasygnalizować już w tym miejscu należało, bowiem ta kwestia zostanie szczegółowo omówiona w dalszej części uzasadnienia, że Ł. J. odbierając w użyczenie od M. P. samochód A. (...) miał dogodne warunki do jego sprzedaży W. W. i to bez wiedzy S. Ł..

Depozycje M. P., wobec ich rażącej niekonsekwencji, należało ze szczególną uwagą zweryfikować przy pomocy dowodów, które traktowały o okolicznościach przez niego zrelacjonowanych. Na uwagę w tym kontekście

zasługiwały
zeznania D. K.,
który sporny
pojazd w swoim
komisie
oferował do
sprzedaży
dwukrotnie. W
dochodzeniu
oraz
pierwszoinstancyjnym
postępowaniu
sądowym
prowadzonym
po raz pierwszy
nie nadmienił on
jednak o związku
oskarżonego ze
spornym
samochodem.
Zeznając jednak
przed Sądem I
instancji, który
prowadził proces
po uchyleniu
wyroku i
przekazaniu
sprawy do
ponownego
rozpoznania,
podniósł, że
zanim jeszcze w
okresie
jesiennym
2017r. pojazd
ten do jego
komisu wstawił
W. W., który
działał wówczas
za
pośrednictwem
swojego ojca M.
W., to był on
w jego komisie
oferowany do
sprzedaży także
w okresie
wcześniejszym i
że to wówczas
W. W.

zainteresował się jego nabyciem, co ostatecznie doprowadziło do jego zakupu. Co symptomatyczne, D. K. także podczas tego przesłuchania nie wskazywał na osobę, która tenże pojazd po raz pierwszy przyprowadziła do prowadzonego przez niego komisju, chociaż był o tę kwestię pytany. Dopiero w toku niniejszego postępowania odwoławczego podał, że gdy M. P. zgłosił mu, że wobec oferowanego w komisji samochodu osobowego przysługiwało mu roszczenie, to nadmienił, że pokrzywdzony poinformował go jednocześnie, że roszczenie to służyło mu wobec osoby, którą nazwał J. albo J.. Wskazując, że pojazd ten nie został ostatecznie sprzedany za pośrednictwem jego komisju na

zlecenie W. W.,
dodał zarazem,
że z rozmów
przeprowadzonych
ze znanymi mu
doskonale J. W.
i M. W., a więc
odpowiednio
wujkiem i ojcem
tego pierwszego,
dowiedział się,
że W. W.
samochód ten
zbył mężczyzna
nazywany J..
Szczególnie
istotne
znaczenie
przydać należało
jednak
spostrzeżeniu, że
D. K. podał
ostatecznie, iż
do jego komisju
prawdopodobnie
ten właśnie J.
owy pojazd
wstawił i że
doszło wówczas
do skojarzenia
go z nabywcą W.
W.. Oczywiście
wiarygodne było
też spostrzeżenie
tego świadka,
że mężczyzną,
którego nazywał
J. albo J., był Ł.
J., co ten ostatni
zresztą przyznał
na rozprawie
odwoławczej.

Równie
rozwojowe jak
zeznania M. P.
były relacje W.
W., M. W. i
J. W.. Najwięcej
okoliczności

mających
znacznie dla
czynienia
ustaleń
faktycznych w
sprawie
zrelacjonował
M. W., zaś
zeznania W. W. i
J. W. korelowały
z jego
depozycjami,
lecz nie były
tak szczegółowe.
Omawiając
zatem relacje
tych wszystkich
świadców przez
pryzmat zeznań
M. W.
dostrzegać
należało, że
podał on
początkowo, że
o ofercie zakupu
samochodu
marki A. (...)
dowiedział się
od swojego
znajomego D.
K., wywodząc
przy tym, że
razem z synem
W. W. umówili
się następnie
telefonicznie na
spotkanie z S.
Ł., do którego
doszło pod
blokiem, w
którym
oskarżony
zamieszkiwał, tj.
na ul. (...) w
J., gdzie doszło
pomiędzy S. Ł.
i W. W. do
zawarcia umowy
sprzedaży
samochodu.

Podał też, że umowa sprzedaży została wypełniona przez W. W. w tym właśnie miejscu, a więc pod blokiem S. Ł., który legitymując się dowodem osobistym się pod nią podpisał. Co więcej, na pierwszej rozprawie głównej, w której W. W. składał zeznania, rozpoznał on jednoznacznie S. Ł. jako sprzedawcę tego samochodu, jednak wówczas po raz pierwszy zastrzegł, że przy transakcji był obecny również jego brat J. W.. Co jednak symptomatyczne, to fakt, iż W. W. dopiero podczas jego trzeciego przesłuchania i to na pytanie M. P. wskazał, że znał się z Ł. J., zaś odpowiadając wówczas na pytania przewodniczącej wskazał, że przed tą transakcją Ł. J. „(...) się nim

(samochodem – dopisek S.O.) poruszał i cały czas nim dysponował”, dodając, że to właśnie ten mężczyzna polecał mu zakupienie samochodu zachwalając jego walory, w tym bezwypadkowość. Także dopiero na tym etapie procesu M. W. podał, że w transakcji Ł. J. nie mógł uczestniczyć, bowiem był pozbawiony wolności. Szczególnie symptomatyczny był wywód W. W., gdy podał podczas tego przesłuchania podał „(...) mnie słuchy doszły, to oskarżony jest „słupem” u pana J.. On go wykorzystał przy rejestracji tego samochodu”. Nie wdając się w rozważania na temat tego, skąd świadek ten dowiedział się, że oskarżony miał być tzw. słupem, należało retorycznie zapytać, dlaczego o tym spostrzeżeniu,

jak i o
ewidentnym
związku Ł. J. ze
sprzedażą W.
W. samochodu
nie nadmienił
podczas swoich
wcześniejszych
przesłuchań.

Zważywszy na
to, że zeznania
W. W. dotyczące
udziału S. Ł. w
tej transakcji nie
były wiarygodne,
nie dziwiło
zupełnie to,
że składając
pierwsze
zeznania w dniu
20 lutego 2018r.
wskazał, że nikt
go nie
informował, że
do pojazdu
prawa rościła
sobie inna
osoba. O
słuszności tego
zapatrywania
świadczyło też
to, że M.
P. otrzymał
bezsprzecznie od
D. K. numer
telefonu M. W.
i w tej sprawie
się z nim
kontaktował, jak
i to, że J. W.
w komisie D. K.
stale wykonywał
prace
pomocnicze. W
tych
okolicznościach
analizowane
przekonanie
wyrażone w

początkowej
fazie
postępowania
przez M. W.,
które zresztą
w późniejszym
czasie zostało
przez niego
zmodyfikowane,
świadczyło o
ewidentnej
niewiarygodności
jego relacji
dotyczącej
okoliczności
zakupu przez
jego syna
samochodu
osobowego.

Niemal
identyczną
wymowę miała
treść zeznań
świadków W. W.
i J. W., które
nieprzypadkowo
ewoluowały
podobnie, jak i
depozycje M. W..
Świadkowie ci
również
konsekwentnie
twierdzili
przecież, że w
dniu 12 marca
2017r. umowę
sprzedaży
samochodu
marki A. (...)
podpisał w ich
obecności S. Ł.
i że miało
to miejsce w
pobliżu jego
miejsca
zamieszkania, tj.
przy ul. (...)
w J.. Także
W. W. oraz

J. W. dopiero w końcowej fazie niniejszego postępowania zwrócili uwagę na ewidentny związek Ł. J. ze sprzedażą A. (...) oraz na to, że oskarżony nie był właścicielem tego pojazdu, a figurował jedynie w jego dokumentach w tym charakterze.

Na kanwie zeznań wszystkich tych świadków, a to W. W., M. W. i J. W., zastrzec kategorycznie należało, że nie byli oni w stanie logicznie wyjaśnić, bowiem takiego wyjaśnienia nie można było znaleźć, dlaczego ta transakcja została zrealizowana z osobą, o której wiedzieli, że tylko formalnie z pojazdem była związana i która nawet nie ustalała warunków jego sprzedaży. Innymi zatem słowy, pozbawione elementarnej logiki były ich

tłumaczenia, że nie dostrzegali przeszkód w zapłaceniu za ten pojazd niemalej w końcu kwoty 18.000zł osobie, o której wiedzieli, że wobec przedmiotu transakcji nie służyło jej żadne uprawnienie. Brak logiki w tych relacjach świadków był tym większy, gdy dostrzeże się, że zeznali, iż nie zainteresowali się nawet czy oskarżony zapłacone 18.000zł przekaże faktycznemu właścicielowi samochodu.

Konfrontując natomiast zeznania M. W. z informacją uzyskaną z portalu NOE-SAD /k. 622/ dojdź należało do jednoznacznego wniosku, że wbrew jego zapatrywaniu w czasie zawierania analizowanej transakcji, tj. w dniu 12 marca 2017r. Ł. J. nie był izolowany. To

zaś oznaczało, że Ł. J. nie tylko miał możliwość sprzedania samochodu marki A. (...) W. W., ale taką transakcję zrealizował.

Jakkolwiek zatem z zeznań W. W., M. W. i J. W. wynikało jednoznacznie, że samochód marki A. (...) został sprzedany w dniu 12 marca 2017r. przez S. Ł., który legitymując się dowodem osobistym podpisał przy nich umowę sprzedaży, należało jednocześnie zastrzec, że bezsprzecznie jego podpis na tym dokumencie został sfalszowany i to najprawdopodobniej przez żonę W. A. W., która miała wypełnić także jej treść, za wyjątkiem podpisu swojego męża. Okoliczność ta znajdowała potwierdzenie nie tylko w treści opinii biegłego mgr. Z. H. z dnia 21 grudnia

2018r., co czym
szerzej w dalszej
części wyводу,
ale także w
zeznaniach W.
W. złożonych
na rozprawie w
dniu 30 czerwca
2021r. /k. 404/.
Wprawdzie
świadek ten
wskazał
wówczas, że
zapisy na
wniosku o
wydanie jego
dowodu
osobistego
mogła
sporządzić jego
żona
zastrzegając, że
nie pamięta,
czy wypisywała
ona umowę
sprzedaży
pojazdu, to
jednak odmówił
odpowiedzi na
pytanie,
dlaczego podpis
sprzedającego
na tym
dokumencie
został z wysokim
prawdopodobieństwem
nakreślony przez
osobę, która
wypełniła zapisy
wyrazowe tejże
umowy. To zaś
oznaczało, że
W. W. i M.
W. wskazując,
że pierwszy z
nich osobiście
wypełniał
umowę
sprzedaży,
zeczni

niewiarygodnie.
Skoro ponadto
W. W., M.
W. i J. W.
utrzymywali, że
umowa została
spisana pod
blokiem, w
którym
zamieszkiwał S.
Ł. i że byli
tam tylko w
czwórkę, to brak
logiki tych ich
depozycji był
aż nad wyraz
dostrzegalny, a
to dlatego, że
dokument ten
wypełniła inna
osoba, która
wedle ich
zapamiętań
miała być przy
tej transakcji
nieobecna. O
tym, że
okoliczności tej
transakcji W.
W., M. W. i
J. W.
zrelacjonowali
niewiarygodnie
świadczyło też
to, że jako
miejsce zawarcia
tej umowy
wpisano L..

Z powyższych
wywodów
wynioskować
należało, że
skoro W. W.,
M. W. i J.
W. ostatecznie
wskazywali na
jednoznaczne
zaangażowanie
Ł. J. w sprzedaż

samochodu
marki A. (...),
który, co
dobitnie
wynikało z
dowodów
zgromadzonych
w sprawie o
sygn. akt III K
153/18, kierował
działalnością
przestępczą S.
Ł., to nasuwało
się oczywiste
pytanie,
dlaczego
oskarżony nie
podpisał tej
umowy. Gdyby
bowiem Ł. J. i
S. Ł. realizowali
wtedy
przestępczą
działalność, to
naturalną kolejną
rzeczą byłoby
podpisanie się
przez
oskarżonego na
polecenie tego
pierwszego pod
tymże
dokumentem, co
zresztą w czasie
zachowań
stanowiących
przedmiot osądu
w wymienionej
wyżej sprawie
miało
wielokrotnie
miejsce. W ten
kontekst
wpisywały się
zatem
wyjaśnienia S. Ł.
i to zarówno
złożone w tej
sprawie, jak i
w postępowaniu

prowadzonym pod sygn. akt III K 153/18, że w już we wrześniu 2016r. nie utrzymywał żadnych relacji z Ł. J., a to dlatego, że doszło pomiędzy nimi do konfliktu. Co symptomatyczne, okoliczność tę potwierdził też Ł. J..

Należało też z całą stanowczością podkreślić, że M. W., W. W., ale także A. W. zaprzeczyli, jakoby zawarta przez W. W. z S. Ł. umowa sprzedaży samochodu została później przepisana.

W tych okolicznościach szczególnie dobitnie podkreślić należało, że z datowanej na 21 grudnia 2018r. opinii biegłego przy Sądzie Okręgowym w Jeleniej Górze z zakresu badań pisma ręcznego i dokumentów mgr. J. H. jednoznacznie wynikało, że

podpis
sprzedającego S.
Ł. na umowie
dokumentującej
sprzedaż W. W.
samochodu A.
(...) z dnia
12 marca 2017r.
nie został przez
oskarżonego
nakreślony, a
najprawdopodobniej
został
sfalszowany
metodą
naśladowstwa
przez
prawdopodobnie
osobę, która
wypełniła zapisy
tej umowy.
Walurowy
dowodowy tej
opinii nie
zakwestionował
nawet
prokurator, a i
Sąd I instancji
trafnie uznał ją
za pełną, jasną
i niesprzeczną.
Nie wyjaśnił
jednakże ten
Sąd, z jakiego
powodu
przyjmując, że
S. Ł. będąc
faktycznym
właścicielem
samochodu
marki A. (...)
i sprzedając go
M. P., aby
następnie wziąć
go od niego
w użyczenie
i zdecydować
się ten pojazd
później sprzedać
W. W., nie

wyraził
gotowości
podpisania
umowy
dokumentującej
tę ostatnią
sprzedaż.

Całkowicie
nieprzekonywające,
bowiem
nieznajdujące
jakiegokolwiek
dowodowego
umocowania,
było zatem
zapatrywanie
Sądu meriti te
kwestię
wyjaśniające,
zgodnie z którym
sporna umowa
sprzedaży
została przez S.
Ł. podpisana,
lecz z
niewyjaśnionych
przyczyn w
okresie
późniejszym
doszło do jej
przepisania i
to właśnie w
trakcie jej
przepisywania
podpis
oskarżonego
został
sfalszowany.
Brak podstaw do
tego
wnioskowania
wynikał przede
wszystkim z
tego, że nie tylko
żaden dowód
przeprowadzony
w toku procesu
nie upoważniał
do poczynienia

takiego
ustalenia, ale
analizowanej
okoliczności, co
już podniesiono,
W. W., M.
W. i A. W.
jednoznacznie
zaprzeczyli.

Na koniec
rozważań
nawiązujących
do zeznań M.
W., W. W. i
J. W. godziło
się podnieść,
że okoliczności
zakupu przez
tego drugiego
samochodu
marki A. (...)
miały podłoże
kryminalne,
bowiem
bezsprzecznie
zrealizowane
zostały przy
tej transakcji
znamiona
występku z art.
270§1 k.k. Mieli
zatem ci
świadkowie
ewidentny
interes w tym,
aby składać
zeznania
nieodzwierciedlające
faktycznie
zaistniałych
zdarzeń, a więc,
że sprzedawcą
tego pojazdu był
oskarżony. Ich
determinację w
relacjonowaniu
w taki właśnie
sposób
okoliczności

zawarcia tej umowy dostrzec można w tym, że W. W. będący funkcjonariuszem publicznym, mógłby ponieść dotkliwe konsekwencje zawodowe, gdyby ujawnił, że nabył samochód osobowy wiedząc o tym, że podpis sprzedającego został sfalszowany. Nie można było też tracić z pola widzenia tego, że gdyby świadkowie ci przyznali, iż sprzedawcą nie był oskarżony, to W. W. tracąc na rzecz M. P. władztwo nad pojazdem straciłby jednocześnie roszczenie odszkodowawcze względem S. Ł.. Wobec działania W. W. przy tej transakcji w złej wierze, zasadność jego roszczenia względem Ł. J. także była wątpliwa.

Zeznania Ł. J., które złożył w niniejszym postępowaniu,

były natomiast wiarygodne w nieznacznym zakresie. Świadek ten spójnie podawał bowiem zarówno w niniejszym procesie, jak w postępowaniu Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze o sygn. akt III K 153/18, że w trakcie realizowania z oskarżonym przestępczej działalności, która była przedmiotem osądu w tej ostatniej sprawie, doszło pomiędzy nimi do konfliktu, który doprowadził do tego, że nie utrzymywali w późniejszym czasie kontaktu. O logice tych zeznań świadczyło wszakże to, że o okoliczności tej zeznał również S. Ł., przy czym wskazał on także, dlaczego ten konflikt zaistniał. Celnie także Ł. J. wywiódł, że S. Ł. nie był faktycznym właścicielem

samochodu marki A. (...), a jedynie figurował w jego dokumentach w tym charakterze, co zresztą miało miejsce również w przypadku wielu podobnych i zrealizowanych w podobnym czasokresie zachowań, których przedmiotem były liczne samochody osobowe. Szczegółowo Ł.J. uzasadniał te uwarunkowania składając w tej sprawie Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze wyjaśnienia /k. 1571 akt o sygn. III K 153/18/. Zasadność tego stanowiska znajdowała wsparcie w wymowie wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, a ponadto logicznie wyjaśniała okoliczności obu poddanych osądowi transakcji sprzedaży tego pojazdu.

W pozostałym natomiast zakresie relacja złożona przez Ł. J. nie była spójna.

Przeprowadzone już rozważania uzasadniały bowiem przyjęcie, że to Ł. J. sprzedał M. P. samochód marki A. (...) i że transakcja ta nawiązywała do łączących te osoby rozliczeń finansowych.

Dodać należało, że Ł. J. składając wyjaśnienia w sprawie o sygn. akt III K 153/18 przyznał, że z M. P. miał rozliczenia finansowe, przy czym niespójnie podawał, że to właśnie pokrzywdzony miał kierować zorganizowaną grupą przestępczą /k. 1571 akt o sygn. III K 153/18/. Analiza tej ostatniej okoliczności wykazała, że wprawdzie poza ramy przedmiotowe niniejszego postępowania, niemniej jednak Sądu Okręgowy

w uzasadnieniu wyroku w sprawie sygn. akt III K 153/18 do niej szczegółowo się ustosunkował, i ta argumentacja była aż nad wyraz spójna. Skoro ponadto Ł. J. i M. P. w 2016r. regularnie ze sobą współpracowali w zakresie napraw i handlu sprowadzanych do Polski samochodów, co wszakże obaj zgodnie przyznali, to wystąpiły sprzyjające warunki do tego, aby między nimi doszło do rozliczeń finansowych. Na kanwie znajomości tych osób i ich powiązań finansowych, M. P. zdecydował się w dniu 23 sierpnia 2016r. użyczyć samochód Ł.J.. Wprawdzie ten ostatni zaprzeczył, aby wziął ten pojazd w użyczenie, niemniej jednak o niewiarygodności jego relacji

świadczyły nie tylko zeznania M. P., ale także D. K., W. W., M. W. i J. W.. Co więcej, skoro M. P. z S. Ł. nie utrzymywał żadnych osobistych relacji, toteż nie miał interesu, aby użyć mu zakupiony kilka dni wcześniej samochód, tym bardziej, że ten ostatni nie miał uprawnień do prowadzenia pojazdów.

Z przyczyn już opisanych nie zasługiwały też na uwzględnienie zeznania Ł. J. w zakresie, w jakim wywodził, że nie miał nic wspólnego ze sprzedażą W. W. samochodu marki A. (...). Z zeznań D. K., a pośrednio także z relacji W. W., M. W. i J. W. wynikało bowiem zaangażowanie Ł. J. w tę transakcję. Wskazano także, że opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego dowiodła, że to

nie oskarżony
podpisał się jako
sprzedający na
tej umowie z
dnia 12 marca
2017r.

Wyjaśnienia S.
Ł. dotyczące
okoliczności
popelnienia
zarzuconych mu
przestępstw
także nie były
jednorodne,
jednakże
zgromadzone
dowody
pozwalały uznać,
że na wiarę
zasługiwały te
jego depozycje,
które wysłowił
po zakończeniu
dochodzenia. W
toku
postępowania
przygotowawczego
konsekwentnie
przyznawał się
bowiem do
popelnienia tych
czynów
zabronionych
potwierdzając,
że przywłaszczył
należący do M.
P. samochód
osobowy oraz
wskazując „(...)”
sprzedałem
kolejny raz ten
samochód,
ponieważ nie
miałem środków
na życie.
Najpierw
sprzedałem go
znanemu mi M.
P., a następnie

po pożyczeniu mi tego pojazdu sprzedałem go innemu mężczyźnie za kwotę 18.000zł w gotówce (...) obie umowy znajdujące się w aktach sprawy, które mi okazano podpisywałem osobiście własnoręcznie”. Co więcej, oskarżony wyraził wówczas wolę skorzystania z zakończenia postępowania w trybie konsensualnym opisanym w art. 335 k.p.k. /k. 40/. Tymczasem oskarżony nie przyznając się na rozprawie do popełnienia tych przestępstw i tłumacząc się, że był zdenerwowany podczas trzech przesłuchań zrealizowanych w dochodzeniu, nie złożył logicznych wyjaśnień, z których wynikałoby, dlaczego zdecydował się w postępowaniu przygotowawczym przyznać do popełnienia

przestępstw,
których znamion
nie zrealizował.
Brak logiki w
wyjaśnieniach
oskarżonego był
tym wyrazistszy,
zważywszy na to,
że był uprzednio
wielokrotnie
karany, jak i
na to, że
wyrokami Sądu
Rejonowego w
Jeleniej Górze
w sprawach o
sygn. akt II K
522/16 oraz II
K 140/07 został
skazany za
przywłaszczenie
powierzonych
mu pojazdów
leasingowanych,
a więc za czyny
z art. 284§2
k.k. /k. 52/.
Były to zatem
zachowania
zrealizowane w
bardzo
zbliżonych
okolicznościach
do tych, które
stanowią
przedmiot
rozpoznania w
niniejszej
sprawie.

Pierwszy sygnał,
że złożone przez
S. Ł. w
dochodzeniu
wyjaśnienia nie
odzwierciedlały
faktycznie
zaistniałych
zdarzeń wynikał
z pisma

procesowego jego autorstwa, które wpłynęło do Sądu Rejonowego w dniu 23 sierpnia 2018r. /k. 99/, w treści którego wskazał „(...) w sprawie jest dużo nieścisłości”. Na pierwszej rozprawie głównej /k. 115/ oskarżony zastrzegł zaś, że podpis na umowie sprzedaży A. (...) zawartej z W. W. nie został przez niego nakreślony i że z tą transakcją nie tylko nie miał nic wspólnego, ale nawet o niej nie wiedział. Okoliczność dotycząca podrobienia podpisu oskarżonego na tym dokumencie, co już podniesiono, została potwierdzona niezakwestionowanym dowodem w postaci omówionej już opinii biegłego Z. H.. Co więcej, dodał S. Ł., że faktycznie zawarł z M. P. umowę sprzedaży tego

samochodu
zastrzegając
jednak, że żadnej
pożyczki od
niego nigdy
nie brał i
że rozliczenie
dokonane tą
sprzedażą
dotyczyło
wzajemnych
zobowiązań
finansowych M.
P. i Ł. J.. Ta
zatem
okoliczność
korespondowała
z
przekonującymi
i
konsekwentnymi
zeznaniem
pokrzywdzonego.
Z jego
zeznaniem
składanymi w
dalszej części
postępowania
korespondowała
też treść
wyjaśnień
oskarżonego, że
nie uczestniczył
w użyczeniu Ł. J.
przez M. P. tego
samochodu.

Na rozprawie
przeprowadzonej
w dniu 20
listopada 2019r.
S. Ł. zastrzegł
zaś, że stracił
kontakt z Ł.
J. we wrześniu
2016r., a więc
już po wzięciu
w użyczenie
samochodu, lecz
przed jego

kolejną
sprzedażą na
rzecz W. W..
W toku zaś
postępowania
odwoławczego S.
Ł. uszczegółowił
te okoliczności
wskazując, że na
polecenie Ł. J.
rejestrował wiele
sprowadzanych
z Niemiec
samochodów, w
tym także A.
(...), którego
dotyczyły oba
zarzucone mu
przestępstwa i że
za udział w tym
przestępczym
procederze
został
prawomocnie
skazany,
podobnie jak
Ł. J.. Wywiódł
ponadto, że
organizatorem
tego
przestępczego
procederu był
właśnie Ł. J.
zaznaczając, że
nie miał
pieniędzy na
zakup takich
pojazdów i że
właścicielem ich
nie był, a jedynie
figurował w tym
charakterze w
ich
dokumentach.
Te wszystkie
wymienione
okoliczności
znalazły
potwierdzenie
nie tylko w

dowodach
zgromadzonych
w sprawie o
sygn. akt III
K 153/18, które
zostały
podsumowane
wyrokiem Sądu
Okręgowego w
Jeleniej Górze
z dnia 2
czerwca 2021r.
i szczegółowo
opisane w jego
pisemnych
motywach /k.
2638-2669 i
2681-2781 akt
Sądu
Okręgowego w
Jeleniej Górze w
sprawie o sygn.
III K 153/18/.
Należało
dodatkowo
przypomnieć, że
o formalnym
tylko powiązaniu
oskarżonego z
pojazdem,
którego
sprzedaże były
przedmiotem
niniejszego
procesu, jak
i o tym,
że rzeczywistym
jego
właścicielem był
Ł. J. zeznali
zgodnie niemal
wszyscy
przesłuchani
świadkowie, a to
M. P., W. W., M.
W., J. W. oraz D.
K..

Te okoliczności
pozwalały

stwierdzić, że na przydanie waloru wiarygodności zasługiwały jedynie wyjaśnienia S. Ł., które złożył w toku postępowań sądowych. Ponownie wskazać bowiem należało, że jeżeli S. Ł. zawarłby z W. W. transakcję sprzedaży samochodu, to nie miałby żadnego powodu, aby nie podpisać się pod sporną umową, tym bardziej, że w okresie wcześniejszym przy obrocie pojazdami dopuścił się szeregu przestępstw, w ramach realizacji których skwapliwie podpisywał się pod licznymi dokumentującymi nierzeczywiste transakcje pismami. Co więcej, to właśnie te wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu

przestępstw,
znalazły
stanowcze
potwierdzenie w
niekwestionowanym
dowodzie w
postaci opinii
biegłego z
zakresu pisma
ręcznego. Z.
H., co już
podniesiono,
wskazał też, że
podpis S. Ł.
został
sfalszowany
metodą
naśladowstwa.
Odpowiedź na
pytanie, skąd
osoba
wypełniająca
zapisy tej umowy
i jednocześnie
fałszująca
podpis
oskarżonego
dysponowała
jego danymi i
wzorem jego
podpisu, była
oczywista.
Zważywszy na
to, że
faktycznym
właścicielem
tego samochodu
i jednocześnie
jego sprzedawcą
był Ł. J., który
w nieodległej
przeszłości stale
współpracował z
S. Ł. w
popelnianiu
podobnych
rodzajowo
przestępstw, to
bezsprzecznie
miał on wiedzę

na temat danych osobowych oskarżonego, jak również dysponował jego podpisami. Tę wiedzę Ł. J. skwapliwie wykorzystał popełniając bez udziału oskarżonego przestępstwo opisane w pkt. 1 części wstępnej zaskarżonego wyroku.

O słuszności tego zapatrywania świadczyło też to, że S. Ł. w okresie, w którym samochód marki A. (...) został sprzedany W. W., a więc w dniu 12 marca 2017r., z przyczyn obiektywnych nie mógł mieszkać w lokalu położonym w J. przy ul. (...), a więc nie miał też powodu, aby domniemaną przestępczą aktywność zrealizować przy kamienicy, w którym to mieszkanie było zlokalizowane. Dość stwierdzić, że wyrokiem

Sądu
Rejonowego w
Jeleniej Górze
z dnia 28
lutego 2011r. w
sprawie sygn.
akt I C 714/10
orzeczone
eksmisję z tego
lokalu rodziny
E. Ł., zaś w
dniu 25 sierpnia
2016r. osobom
uprawnionym
do
zamieszkiwania
w tej
nieruchomości
złożono ofertę
zawarcia umowy
najmu
socjalnego
zlokalizowanego
w J. przy ul.
(...). W dniu 21
września 2016r.
najemczyni tego
pierwszego
lokalu wydała go
wynajmującemu,
co zostało
potwierdzone
protokołem
zdawczo –
odbiorczym /
k. 647, 648,
649-650/.
Jakkolwiek
opisane
okoliczności nie
przesądzały, że
umowa
sprzedaży
pojazdu nie
została zawarta
pod tym
adresem i to
nawet w
przypadku
zamieszkiwania

oskarżonego w zupełnie innym miejscu.

Należało jednakże dostrzec, że skoro zarówno S. Ł. oraz Ł. J. wywodzili, że we wrześniu 2016r. nie utrzymywali ze sobą kontaktu, to ten ostatni sprzedając w dniu 12 marca 2017r.

samochód nie wiedział, że oskarżony zmienił miejsce zamieszkania.

Nie wiedzieli też o tej okoliczności M. W., W. W., J. W. oraz A. W., i z tego powodu w tej umowie wskazano nieaktualny adres zamieszkania oskarżonego, a pierwsi trzej świadkowie jako miejsce zawarcia transakcji wskazywali tę właśnie okolicę.

O tym zaś, że S. Ł. w marcu 2017r. nie zamieszkiwał w mieszkaniu położonym w J. przy ul. (...), a w lokalu położonym w tym mieście, lecz

przy ul. (...)
świadczyło to, że
postanowieniem
z dnia 23
listopada 2016r.
w sprawie sygn.
akt IV Kow
1298/16/el Sąd
Okręgowy w
Jeleniej Górze
udzielił mu
zezwoleń na
odbywanie kary
8 miesięcy
pozbawienia
wolności
orzeczonej
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Jeleniej Górze
w sprawie sygn.
akt II K 522/16
poza zakładem
karnym w
systemie dozoru
elektronicznego
zobowiązując go
do pozostawania
w miejscu
stałego pobytu,
tj. pod tym
ostatnim
adresem /k.
35 akt Sądu
Okręgowego w
Jeleniej Górze
o sygn. IV
Kow 1298/16/
el/. Warunki
odbywania tej
kary w systemie
dozoru
elektronicznego
skazany
realizował bez
zastrzeżeń w
okresie od 24
listopada 2016r.
do dnia 8 lutego
2017r., kiedy to

Sąd Okręgowy
uchylił
oskarżonemu
zezwolenie na
odbywanie
sankcji w tej
formie z uwagi
na objęcie kary
w ten sposób
odbywanej
wyrokiem
łącznym /k.
55 akt Sądu
Okręgowego w
Jeleniej Górze o
sygn. IV Kow
1298/16/el/.

**Niewyjaśniona
pozostała
wprawdzie
okoliczność, z
jakiego
powodu S.
Ł. nie mając
żadnego
związku z
oboma
zarzucenymi
mu
przestępstwami,
konsekwentnie
w toku
dochodzenia
przyznawał
się do ich
popętnienia.
Podejmowane
przez niego
próby
wyjaśnienia
tego
zagadnienia
nie tylko były
niekonsekwentne,
ale raziły
naiwnością.
Ta
okoliczność
nie miała**

**jednak
żadnego
znaczenia dla
sprawstwa
oskarżonego.
Jedynie
gdybać zatem
można czy na
początkowym
etapie tego
postępowania
nie zmierzał
do tego, aby
nie pogorszyć
swojej
sytuacji
procesowej w
postępowaniu
o sygn. akt
III K 153/18,
w którym
występował
w charakterze
oskarżonego
czy może
obawiał się
wówczas Ł.J..**

**Podsumowując
zatem
przedstawione
wnioskowanie
wskazać
należało, że
przeprowadzona
przez Sąd
I instancji
ocena
dowodów
charakteryzowała
się niestety
dowolnością.
To zaś
skutkowało
niezasadnym
przypisaniem
S. Ł.
sprawstwa
czynu
zabronionego**

**stypizowanego
w treści art.
284§2 k.k.
w zw. z
art. 64§1 k.k.
Oskarżony
nie
uczestniczył
bowiem w
sprzedaży W.
W. pojazdu.
Ta
okoliczność
miała
najistotniejsze
znaczenie dla
zaskarżonego
orzeczenia,
bowiem
przestępstwo
przywłaszczenia
popelnione
zostaje nie
w momencie
objęcia przez
sprawcę
władztwa nad
rzeczą
ruchomą, ale
przejawienia
woli
postąpienia z
nią jak z
własną (*animus rem
sibi habendi*)
– wyrok Sądu
Najwyższego
z dnia 3
października
2005r., V KK
15/05, LEX nr
157206. Czas
popelnienia
analizowanego
przestępstwa
przypada
więc na osi
czasu na
moment**

**późniejszy niż
ten, w którym
sprawca
obejmuje
rzecz
ruchomą we
władztwo,
choć i ten
wcześniejszy
moment ma
prawnokarne
znaczenie dla
bytu tego
typu czynu
zabronionego,
bowiem
pozwala na
ustalenie czy
sprawca objął
rzecz (prawo
majątkowe)
w sposób
niebezprawny
– wyrok Sądu
Najwyższego
z dnia 4
stycznia
2006r., IV
KK 376/05,
OSNwSK
2006/1/35;
wyrok Sądu
Apelacyjnego
w Lublinie
z dnia 3
grudnia
1998r., II AKa
176/98, KZS
1999/6–7/72;
A. Zoll (red.),
Kodeks
karny. Część
szczególna.
Komentarz do
art. 117-363.
Tom II i III,
Zakamycze
1999r., tezy
17 i 19;
R. Zawłocki**

(red.)

*Przestępstwa
przeciwko
mieniu i
gospodarcze,
System
Prawa
Karnego, tom
9, Warszawa
2011, s. 115.*

*Nietrafnie
zatem
oskarżyciel w
zarzucie z
pkt. 1 aktu
oskarżenia
dopatrywał
się realizacji
znamion
analizowanego
występku w
dniu wzięcia
pojazdu od
M. P. w
użyczenie.
Znamiona
tego
przestępstwa
nie zostały
wprawdzie
zrealizowane
przez S. Ł., a
przez Ł.J., to
z pewnością
miało to
miejsce w
dniu
przejawienia
przez tego
ostatniego
woli
postąpienia z
nią jak z
własną, a
więc w
momencie
jego
sprzedaży W.
W.. Nawet*

bowiem w przypadku przyjęcia, że M. P. użył pojazd na określony czas, co zresztą nie zostało jednoznacznie potwierdzone, to sam fakt przetrzymania rzeczy ruchomej ponad ustalony na jej zwrot termin, nie realizuje znamienia czynnościowego w postaci przywłaszczenia – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2004r., V KK 316/03 OSNKW 2004/7-8/70 i powołane tam judykaty.

Z tych przyczyn godziło się podnieść, że nawet w przypadku przyjęcia, że S. Ł. sam lub wraz z Ł. J. wziął w użyczenie od M. P. samochód osobowy marki A. (...), to nawet takie

hipotetyczne założenie byłoby niewystarczające do przypisania mu sprawstwa analizowanego występku. Tylko bowiem kategoryczne stwierdzenie, że S. Ł. wziął udział w datowanej na 12 marca 2017r. sprzedaży tego pojazdu W. W. pozwoliłoby na przypisanie mu tego czynu zabronionego. Do takiego ustalenia brak było jednak podstaw dowodowych.

Nie zachodziła w okolicznościach niniejszej sprawy konieczność sięgania po gwarancyjną instytucję prawa karnego procesowego opisaną w art. 5§2 k.p.k. Żaden dowód nie uzasadniał

**bowiem
ustalenia, że z
tą transakcją
oskarżony
miał
jakikolwiek
związek.**

Ad. II.

Trafne były też zarzuty opisane w pkt. II apelacji adw. F. B.. Z dwóch niejako równoległe rozpatrywanych płaszczyzn nie można było bowiem przypisać S. Ł. realizacji znamion przestępstwa zarzuconego mu w pkt. 2 aktu oskarżenia, a zakwalifikowanego według art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. Nietrafnie zatem Sąd meriti ustalił, że oskarżony tego występkę się dopuścił.

Nie ponawiając zatem wysłowionych już wywodów godziło się podnieść, że skoro S. Ł. nie dopuścił się przywłaszczenia na szkodę M. P. samochodu marki A. (...),

toteż nie
zrealizował
popelnionego w
tym samym
czasie
przestępstwa
oszustwa,
którego
skutkiem miało
być
doprowadzenie
W. W. do
niekorzystnego
rozporządzenia
jego mieniem w
postaci
pieniędzy w
kwocie 18.000zł.

Z drugiej jednak
strony godziło
się zauważyć, że
skoro W. W.
był świadomy,
iż zawiera w
dniu 12 marca
2017r. umowę
sprzedaży
samochodu
marki A. (...) nie
ze wskazanym w
niej właścicielem
tegoż
samochodu w
osobie S. Ł.,
lecz z inną
zupełnie osobą,
to jako oczywisty
jawił się fakt,
że oskarżony nie
mógł
wprowadzić go
w błąd co
do rzeczywistego
obrazu tego
stosunku
cywilnoprawnego.
To nie zatem
oskarżony
doprowadził go

do niekorzystnego rozporządzenia jego pieniędzmi, bowiem z tą transakcją żadnego związku nie miał.

Także w odniesieniu do okoliczności popełnienia analizowanego występku nie było potrzeby korzystania z zasady in dubio pro reo z art. 5§2 k.p.k. Również bowiem w przypadku tego zachowania zgromadzone dowody nie dawały podstaw do powzięcia wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
--	--	--

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Jak już wspomniano, wobec braku dowodów przesądzających o sprawstwie S. Ł. co do obu zarzuconych mu przestępstw, należało uniewinnić go od ich popełnienia. Z tego względu wniosek zawarty w apelacji został uznany za w pełni zasadny.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
-----	-----	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
-----	-----	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. Ł. w ten sposób, że uniewinnił go od popełnienia obu zarzuconych mu czynów zabronionych.		
Zwiąże o powodach zmiany		

<p>Jak już wspomniano, Sąd Odwoławczy doszedł do jednoznacznego przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał podstawę przyjęcia, że S. Ł. nie dopuścił się zarzuconych mu przestępstw. W tej sytuacji konieczne było uniewinnienie go od ich popełnienia.</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>-----</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwięzłe powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia i umorzenia wskazaniami szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		

4.1.		~~# art. 454 § 1~~ k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		

5.3.2.	Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4.	Inne rozstrzygnięcia		

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Z uwagi na to, że pojazd marki A. (...) był nieprzerwanie od dnia 16 sierpnia 2016r. własnością M. P., bowiem stosownie do brzmienia art. 169§1 i 2 k.c. prawo własności tej ruchomości nie mogło przejść na działającego w złej wierze W. W., toteż stosownie do treści art. 230§2 k.p.k. zwrócono tenże samochód jego prawowitemu właścicielowi.	
6 Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III - IV.	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa	

	<p>na rzecz adw. F. B. kwotę 1.653,12zł, w tym 309,12zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>W oparciu o art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Odwoławczy stwierdził, iż koszty sądowe za postępowanie ponosi Skarb Państwa.</p>	
PODPIS		

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy za zarzucone mu przestępstwa.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy za zarzucone mu przestępstwa.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana